

givelse af enhver anden Reform, der kræver Udgifter. Jeg tror, at disse Udtalelser ere betydelig overdrevne, og naar jeg har begjært Ordet, er det nærmest for at paapege dette. Jeg skal først bemærke med Hensyn til det Beløb af 100 Millioner, som jeg her bliver staaende ved, fordi Flertallet nævner det, og fordi det efter min Overbevisning vil være fuldt tilstrækkeligt til Alt, hvad der kræves til Landets Forsvar, selv indbefattet Kjøbenhavns Befæstning — jeg skal dog bemærke, at naar Udvalgets Flertal peger paa som en Modsatning, at man i 1858, i Monarkiets Tid, fra Regjeringens Side mente, at der ikke kunde stilles noget større finantsielt Krav end et Beløb af 32 Mill. Kr. til Fæstningsværker, og at der kun kunde kræves aarlig omtrent 1 Mill. Kr. anvendt, saa ligger der i denne Sammenligning og Sammenstilling med Forholdene i 1858 noget efter min Overbevisning særdeles Misvisende. Allerede det, at man sammenstiller, hvad der blev forlangt af Monarkiet, med, hvad der nu forlanges af Kongeriget, hviler vistnok noget paa en stadig Formening om, at Kongeriget endnu stedse staar i samme Forhold til Dattidens Monarki, som det dengang gjorde. Vi ere saa vantede til at betragte Kongeriget som $\frac{3}{5}$ af Monarkiet, at man er tilbøielig til at blive staaende ved dette Tal, og altsaa sige, at der forlanges nu af $\frac{3}{5}$ af Monarkiet Mere, end hvad man dengang mente at kunne forlange af det Hele. Jeg skal tillade mig at erindre om, at siden 1858 er der gaaet $\frac{1}{4}$ af et Aarhundrede, og at det, man maa se paa, er ikke det usforandrede Areal, men den stadig voksende Befolkning, og det viser sig da, at Befolkningen i Kongeriget nu er vokset saameget, at den ikke længer er $\frac{3}{5}$ af, hvad Monarkiet talte i 1858, man derimod $\frac{4}{5}$. Monarkiet talte dengang noget over $2\frac{1}{2}$ Millioner Menneſter, og Kongeriget tæller nu — 3 Aar efter den sidste Gølfketælling — med et rundt Tal, tror jeg man kan sige, 2,025,000. Men af langt større Betydning er det dog at se paa de finantsielle Forhold, som de ere nu, og som de vare i 1858. Naar vi nemlig se paa det Gemaar, der gif forud for 1858, de 5 Finantsaar 1853—58, og se, hvilke Monarkiets samlede Indtægter da vare — og det vil sige ikke blot Fællesbegrebet: Monarkiet, men Monarkiet + de enkelte Lands-

dele — saa vil man finde, at det hele Monarki, regnet paa denne Maade, i 1853—58 havde en mindre Statsindtægt, end Kongeriget nu har havt i de 5 Aar 1877—82. Den samlede Indtægt var i Gemaaret 1853—58 for Monarkiet samt Landsdelene ialt ca. 237 Mill. Kr., hvorfra gaar noget over 10 Millioner til, hvad vi nu ville kalde Formueerhvervelse eller Afdrag paa Gjæld, saa at den ordinære Indtægt omtrent blev 227 Mill. Kr. eller noget over 45 Mill. Kr. om Aaret, og Kongerigets ordinære Indtægter, det vil sige alle Indtægter foruden Stiftelse af Gjæld og Forbrug af Formue, har i Gemaaret 1877—82 udgjort over 235 Mill. Kr. eller aarlig over 47 Millioner. Det viser sig altsaa, at finantsielt har Kongeriget nu fuldt saa store Indtægter som Monarkiet dengang, men hvad der kommer nok saa meget i Betragtning, er ogsaa paa den anden Side at se paa Udgifterne og se paa de Overskud, som derved fremkomme. Det viser sig da, at, naar vi saa atter se hørt fra Udgifter til Afdrag paa Gjæld og Formueerhvervelse, var de ordinære Indtægters Overskud ud over de ordinære Udgifter i Gemaaret 1853—58 kun 15 Mill. Kr., medens det i det sidste Gemaar har været over 40 Mill. Kr. Jeg tror saaledes, at man maa sige, at finantsielt er Kongeriget nu istand til at anvende langt Mere paa sit Forsvar, end Monarkiet var i 1858, og hvorledes Forholdene ere forandrede i saa Henseende, vil man kunne se ved at se, hvorledes man i 1858 stillede sig overfor andre Udgifter til andre Anliggender og Forretninger end Forsvarsvæsenet. I 1857 mente Regjeringen, at det havde overveiede finantsielle Betænklichkeiten, eller rettere, at det var finantsielt uovertommeligt at projektere et Jernbaneanlæg i Sylland, der vilde koste noget over 43 Mill., og da man i 1861 gif ind paa en stor Plan for Jernbaneanlæg i Sylland, drøftede man sig ikke til høiere end til 32 Mill. Kr. for en Arrække og betragtede vistnok endogsaa dette dengang som inarest finantsielt betænkligt. Nu have vi derimod i de 20 Aar fra 1862—82 anvendt 130 Mill. Kr. til Jernbaneanlæg. Jeg tror altsaa, man maa sige, at Maalestøffen for de finantsielle Opgaver nu er en hel anden, end den var for 25 Aar siden. Men naar dernæst Flertallet siger, at de 100 Mill. svare til en vedvarende